

Anlaşıldığımı ilginç bulduğum mevsime geldim. Hayatın mevsimleri. Klîşe bir söz ama insanların klîşeye benim kadar düşman olduğunu sanmam, herkes ipinden tutup kendini kurtaracağı bir klîşe arıyor. Ben de hayatımı yıla, artık güze dönmeye başlayan yaşlarımı da *en güzel Eylül*'e benzetiyorum. Bu benzetme beni buradan hiçbir yere götürmüyor.

Tensel ve tinsel çatışmalar içindeyim. Böyle bir cümle kurduğumda kafamı bir yere vurduğumu anlayabilirsiniz. Böyle konuşmaya, kendi uydurdukları ve anlamlarını kendilerinin bile bilmediğı kelimelerle konuşmaya *üst dil* diyen birini tanımıştım. Altı üst dil, üstü şişhane metinler yazıyordu. Düşürmeden üç cümleyi yanyana yazabildiğine şahit olmadım.

Ruhun ve bedenın çatışmaları insanların hayatını şöyle veya böyle etkiliyor. Yalan söylemekten yorulanlar doğru söylemeye başladıklarında, çatışmayı ruh kazanmış oluyor, doğru söylemekten zarar görenler artık yalan söylemeye başladıklarında beden. Belki de insanların başından beri istediğı bu galip gelecek olanın galip gelmesidir ve yine de insanların bu kadar kolay teslim olmasını beklemediğimiz için hikayeleri takip etmekten zevk alıyoruz. İnsan bir hikaye canavarı, *güzel bir hayatın* tek ölçüsü içine (acı veya tatlı) güzel hikayeler sığdırabilmek.

Hayat gün ışığı gibi, aydınlık, mavi gökyüzü gibi ve bizim düşüncelerimiz oraya buraya serpilmiş, bu ışığa mani bulutlar. Bulutların ardındaki ışığı görebilir veya renklerindeki griye kendimizi kaptırabiliriz.

Gökler bizim divanelik haritamız mı?